

KLUB LITERÁRNÍ FANTASTIKY
PŘI OKPB V OPAVĚ

8. PARCON

OLOMOUC '89

OBSAH:

Jak bylo letos na Parconu	1
M.Verner: Ženská otázka	2
Rozhovor s Honzou Hlavičkou	6
Výsledky soutěže O cenu Karla Čapka	16

JAK BYLO LETOS NA PARCONU

Jak bylo - fajn. Jako vždycky. Proto mi připadá zbytečné popisovat se o tom, že přednášky Ondřeje Neffa a Jaroslava Veise byly bezvadné, že jsem si popovídala s Pepou Pecinovským, Honzou Hlavičkou, Carolou a dalšími, že jsem viděla klubové pořady atd. Scifisti, kteří se Parconu zúčastnili, mají podobných zážitků přehršle a těm, co tam nebyli, je zbytečné něco líčit.

Dalo by se sice popisovat noční bloudění Olomoucí, když jsme neuměli nalézt vzdálené, velmi vzdálené koleje, ale jak znám Pavla Konečného, pochopil by to jako kritiku na nedostatečnou organizaci / čímž bych mu křivdila, Parcon byl zajištěn výborně/, proto se raději podobných popisů zdržím.

Přesto je toto číslo Labyrintu věnováno Parconu. Uvádíme povídku Milana Verneru, která mu vynesla čtvrté místo, ale do Kočasu se nedostala a rozhovor s letošním vítězem soutěže O cenu Karla Čapka a držitelem Mloka - Honzou Hlavičkou.

HP, SP

21
Milan Kundera

Nenohá stácha

S mohutným heknutím jsem usedl na pařez a zašmátral v kabele. Byla tam! Láhev piva světové značky i kvality. Polaskal jsem ji jako hodné děcko a bez meškání otevřel. Ruka se zvedla nacvičeným pohybem, ale nebylo jí dopřáno ukončit cestu. Nenadálý bzukot za zády mě totiž přinutil otočit hlavu. Uprostřed mýtiny, co by kamenem dohodil, stál pojednou létající talíř.

Polkl jsem několikrát naprázdno, což vzhledem k láhvi v ruce bylo dosti podivné, a vyjeveně civěl na blikající světla. Neměl jsem strach, spíše jsem byl zvědavý.

Světla pohasla a z talíře vystoupil čapatý mužíček s žabí hubou a značně prořídlou kšticí, oblečený ve stříbrném overalu. Chvilí jsme na sebe koukali, načež spustil vodopád rachotivé řeči týrající ušní bubínky.

"Běž k šípku s tou svou hatlapatlaninou," řekl jsem a hned jsem se zastyděl. Ještě že mi nerozumí.

Človíček se zeširoka usmál, vzhledem k velké hubě to nebyl žádný kumšt a něco kutil s knoflíky na jakémsi přístroji. Sbíral jsem chabé znalosti němčiny a pracně sumíroval kostrbatou větu, abych dokázal svoji světovost. Než jsem si vybavil potřebná slovíčka, ozvalo se perfektně česky: "Dobrý den, přáteli."

Zatvářil jsem se jako Eskymák na Sahaře, ale díky tomu, že jsem si všiml očí chtivě upřených na láhev, dokázal jsem vykottat:

"Pivo?" Stejně víš houby, co to je, dodal jsem v duchu.

"Nemáte ještě jedno?"

Tos uhodl. Myslíš, že do lesa tahám celou basu? pokračoval jsem v duševním monologu, ale nahlas jsem řekl: "Prosím," a velkoryse mu nabídl.

Zkušenež zaklonil hlavu, zabublalo to a půlka piva byla pryč.

"Dobré, moc dobré," zamlaskal a dorazil zbytek.

"Bodejť by ne. Plzeň je plzeň."

Souhlasně kývl hlavou a s provinilým úsměvem mi vrátil prázdnou

láhev.

"Odkud jste přiletěl?"

"Ale," mávl ledabyle rukou. "Ross 754, necelých deset světelných roků."

"Znám," řekl jsem suverénně, ačkoli o hvězdách jsem věděl právě tolik, co o sexuálních obřadech maorů. "To sem létáte na pivo?" zeptal jsem se naivně.

"Kdepak! Jsem tu služebně."

"Pane jo," hvízdal jsem uznale. "Takovou služební cestu bych si taky nechal líbit. Já se dostanu tak akorát do Trutnova."

"Žádný med to není. Tlučete se po různých planetách, ničíte si žaludek místními specialitami a z diet toho mnoho neušetříš," přešel na tykání.

"Jako u nás, kamaráde. A co máš vlastně v merku?"

"Děvčata."

"Má to někdo štěstí," pronesl jsem závistivě. "Ale až ti přijdou na ty avantýry!"

"Mám to v náplni práce!"

"Co máš v náplni práce?" nechápal jsem.

"Podívej," řekl hlasem, jakým se vysvětluje mentálně zaostalému dítěti malá násobilka, "před léty jsme si udělali menší průzkum a zjistili, že ženská populace je u vás ve většině a disproporce dále narůstá. Chápeš?"

"Občas si přečtu statistickou ročenku."

"U nás připadá na jednoho muže pouhá třetina ženy. Vzhledem k pozitivním testům, uvažujeme o dovozu pozemských žen a dívek."

"Člověče, na to jsou paragrafy!"

"U nás by byly řádně provdané," ohradil se. "A ručím, že si jejich manželé budou považovat."

Toť se ví, že by si ti třasoříčkové s žabí hubou naše děvčata považovali, ale co ony? Rád bych viděl jednu, která by byla ochotná dát pusu. Jen počkej, kašpare, já ti ty choutky osladím!

"Co za ně?" zeptal jsem se, jako majitel požadovaného zboží.

"Náklady na přepravu jsou samý o sobě vysoké a pak, ubyde vám spousta problémů," začal zeširoka.

"Každá legrace něco stojí. Kolik," naléhal jsem tvrdě.

"Mysleli jsme gratis," špitl.

Šupáci, švorcoví. Tak naše pěkné holky jim učarovaly a oni si myslí, že je dáme zadarmo. "To asi nepůjde. Ženy jsou naším bohatstvím."

"Moc si jich nevážíte," přitlačil mě ke zdi. "U vás pracují, my je budeme hýčkat."

"Nejde to a basta!" odbyl jsem ho rezolutně.

"V tom případě budeme organizovat únosy, ale to se nám značně prodraží," povzdechl a když viděl, že ekonomická situace Ross 154 mě ponechala chladným, rychle pokračoval: "Nehledě k tomu, že můžeme roztrhnout i nějaké spokojené manželství. Co když náhodou uneseme i vaši ženu?"

Tak to pr, kamaráde! pomyslel jsem si, ale zároveň mě osvítil nápad: "Pomůžu vám!"

"Výborně!... A zkušenosti máš?"

"Člověče, já jsem dvakrát šťastně rozvedený a potřetí nešťastně rozvedlý! Vždyť já jsem expert na ženskou otázku," vytahoval jsem si tričko.

Ocenil mě pohledem a zeptal se: "Dají se čekat nějaké komplikace při náboru?"

"Ale kdepak! Ženské budou rády, že jsou pod čepcem. Zato vy se hrnete do průšvihů."

Pohledem mě vybídl, abych neznámou hrozbu upřesnil, a tak jsem pokračoval v líčení jejich chmurné budoucnosti.

"Nejdřív vám zarazí veškeré koníčky, abyste měli čas na domácí práce, a pak vás budou komandovat, převychovávat a jinak terorizovat. Pokud jim nevyhovíte, stanou se nevrle, svárlivé a plačtivé. Nakonec vás začnou trestat."

"Jak trestat?"

"No, žádné vycházky, žádní kamarádi a vím já, co všechno vám zatrhnu. Mého přítele manželka občas i bije."

"To říkáš jen tak," zapochyboval.

"Přesvědčím tě!"

Souhlasil a tím se klytil do pastí. Létající talíř nechal záhadně zmizet a odhodlaně mě následoval.

Moje žena je mírná jako beránek, ale k smrti nenávidí opilce a na tom byl založený můj plán.

Namísto domů jsme zamířili do hospody. Vyslance z Ross 154 jsem podnapilým strejcům představil jako diskžokeje z Prahy, což vzhledem k stříbřitému overalu zabralo a nechali nás na pokoji. Vražedná směs VIRUPI - víno, rum, pivo - udělala své. Když jsem ho pozdě večer vlekl ke svému domku, škytal a bublal jako přetopený kotel. Pro větší efekt jsme to stříhli oraništěm a s mírně pocuchanou elegancí jsme stanuli na světlém koberci v obývacím pokoji.

"Boženko, přivedl jsem kamaráda," zahlaholil jsem, zatímco nabírala dech. "Přiletěl až..."

"Mažte z toho koberce, ochmelkové!" zaječela žena, aniž projevila sebemenší zájem o původ hosta, a rázně nás vystrkala na chodbu.

"Budeme večeřet?" zeptal jsem se jako nevinátko, než za námi práskly dveře a ztlumily nesrozumitelné ječivé zvuky v kadenci kulometu.

"Vidíš?" obrátil jsem se na chtivého dovozce. Krčil se v koutku a měl jsem dojem, že se mu ježí skromný porost hlavy.

Vešla žena s kýblem saponátu a kartáčem. "Až to vyčistíte, pakujte se nahoru!" Myslela tím neútné podkroví. Škytající představitel mimozemské civilizace se jí snažil cosi vysvětlit, ale moje zlatá Boženka mu zarazila řeč: "S opilci se nebavím!"

Ještě několikrát jsem ji popíchl, a tak předvedla celou škálu vyzrálého ženského umění. Od výčitek přes vyhrožování až po slzy. Nakonec nevydržela a utekla do kuchyně.

"Tak kolik jich chcete?" obrátil jsem se na hvězdného vyslance.

Hodnou chvíli mlčel a upřeně se díval na špinavou vodu v kýblu.

"Tento projekt budu okamžitě v Radě vetovat. Doporučím dovoz z Fomalhautu, i když je mnohem dál a tamější ženy nejsou ani zdaleka tak půvabné."

"Snad se nebojíš," neodpustil jsem si nhlčkušpičku.

"Kamaráde, proletěl jsem meteoritů, zažil metanovou bouři na Elteru, ale..." nedořekl. Pustil hadr a těžkým krokem zamířil

ke dveřím. "Děkuji vám. Všichni muži na Ross 154 vám budou bla-
hořečit."

Mohl se možná rozloučit vzletněji, ale cítil jsem, že návrat
k vykání byl projevem nejhlubšího obdivu a úcty.

Dlouho jsem se díval na les, než jsem zahlédl jasný bod vzda-
lující se v hlubinách vesmíru. Neviděl jsem ho přistávat, ale
odlet byl ďábelsky rychlý.

S manželkou jsem prožil tichý týden spojený s bezmasými dny.
Když jsem tak posedával nad krupicovou kaší, uvažoval jsem,
jestli má oběť nebyla příliš velká a zda vůbec stála za to.
Nevím. Někdy, ale opravdu jen někdy, bych s vývozem ženských z
celé duše souhlasil.

.....

Milý vítězi!

Z Opavy Tě zdraví neodbytní scifisti. Tentokrát
nepožadujeme zápis do památníčku. Redakční rada našeho fanzinu
Labyrint se rozhodla vydat speciálku věnovanou Parconu a v té
nesmí chybět rozhovor s čerstvým držitelem Mloka.

Takto začínal dopis adresovaný Honzovi Hlavičkovi, který obsahoval
šestnáct otázek.

a tady máte odpovědi:

Čteš nebo četl jsi někdy náš fanzin Labyrint?

Loňský speciál. Cestou z Ostravy. Vaše chyba, nesmíte zůstat
na lokální úrovni.

Co a kdy tě přivedlo k psaní?

Co... Co vlastně vede člověka ke psaní a co vede člověka třeba
k leteckému modelářství? Myslím, že za to nikdo z nás nemůže, je
nám to dáno nějak do vínku.

Kdy... Můj první opus vznikl někdy v šedesátých letech pod
dojmem zemětřesení v Alžírsku. Zahnán na kutě jsem před spaním

složil básničku, jak lidé z domů utíkají, co se to jen děje, sanitka už houká a Agadir se boří nebo tak nějak, ono se to i rýmovalo. Možná, že bych to někde doma našel, protože otec si onu básničku zapsal a druhý den mi ji přinesl přepsanou na stroji a já měl poprvé v životě ten báječný pocit vidět svou věc "vytištěnou". No a pak se nedělo dlouho nic, dokud jsem se v osmé nebo v sedmé? třídě romanticky nezamíloval a ovlivněn Stendhalovou Kartouzou parmskou nezačal psát drobnou a srdceryvnou milostnou lyriku. K poezii jsem pak tíhl i v dalších letech, ovlivněn zejména Jaroslavem Hutkou. Hráli jsme na kytary, skládal jsem ballady a protestsongy, pak jsem hlavně překládal, třeba i české lidovky do němčiny, ale hlavně z němčiny, / vydávali jsme je za dánský folklór/, německá lidová tvořivost je u nás velmi málo známa a přitom hodně věcí se obsahově i melodicky vyrovná těm krásným starým francouzským písním..

Měli jsme v sedmdesátých letech skupinu Kyselo a hráli jsme cizí folklór ve správném, tedy adekvátním překladu, protože nás štválo, že Rangers, později Plavci, ukradli melodii a na ni napsali nový a pitomý text třeba o tom, že přijíždí cirkus. V základní vojenské službě jsem psal převážně lyriku, uplatnil jsem ji pak v roce / v jakési soutěži deníku Mladá fronta, Skarlant o tom napsal, že je to prý příslibem do budoucna, dali mi třetí cenu a pět kilo a svět mi ležel u nohou. Půl roku nato mi umřel táta a já najednou zjistil, že nemám co říct. Od té doby jsem už nebasnil. Začal jsem překládat, a to H. Frankeho krátké povídky, podařilo se mi je i udat. Potom byl vyhlášen první Parcon a já se děsně moc chtěl dostat do Pardubic, a tak jsem nějak dokončil tři povídky, se kterými / bylo to asi patnáct stran/ jsem se mořil dva roky. Od té doby píšu.

Píseň ze SF?

Zatím ano, ale doufám, že se přes SF jednou dopracuji k něčemu, čemu se říká "mainstream". Jakýsi "ínan kdysi řekl a já to budu citovat silně nepřesně - je snazší nakreslit draka než švestkový květ, protože švestkový květ zná každý. Jsem si vědom, že o skutečném životě vím stále strašně málo, jenom to, co jsem sám

prožil, a psát celý život jenom o sobě, to mi připadá divné. Ale ten únik od SF se mi už začíná projevovat, některé náměty jsem musel násilně připasovávat na SF. Zdá se mi, že v SF mohu být už přímější. V SF mám přece jen nějakou tu nádej, že budu čten. Non SF opusy bych psal jenom do šuplíku. Chtěl bych psát mainstreamovou SF, čímž nemyslím uznání i v oficiálních kruzích, ale realistickou SF, realistickou fikci jako protiklad k fiktivnímu realismu, který je kolem nás všude produkován.

Pro kolika letých jsi zaznamenal první úspěch?

Těžko říct. Mám pocit, že jsem o úspěch neusiloval, a když přišel, bral jsem ho jako ocenění, měl jsem z něho radost, bral jsem ho jako nalezenou desetikorunu. Úspěch byl pro mě třeba v tom, že mi někdy v roce 69 nebo 70 otiskli báseň v Divokém víně, neúspěch byl, když mi druhou vrátili a ještě mi opravili chybu ve slově myriády, které jsem napsal jako miriády. Úspěch byl, když jsem měl ideologický průšvih na vysoké škole kvůli jedné písničce, přičemž Pepa Nos, který byl o rok výš / nebo o dva? / a který psal mnohem divočejší texty, průšvih neměl - nad ním už zlomili hůl. Za úspěch se dá považovat i ta Mladá fronta, první Parcon...

Jaký je tvůj největší literární úspěch / mimo Mloka /?

Úspěchem zřejmě myslíte úspěch veřejně proklamovaný, oceněný ať morálně, či materiálně. V tom případě by to byl díky oné veřejné proklamaci Mlok. Jinak nevím... Za úspěch jsem považoval, když mi ve francouzském Antarèsu vyšel překlad povídky Turista. Překládali jsme do franštiny spolu s ženou a pak jsme byli mile překvapeni relativně malým počtem chyb. Byl to fajn pocit.

Co pro tebe znamená Mlok?

Bude to znít kacířsky, ale teď už nic. Získal jsem ho v době, kdy už mi byl lhostejný. No, radost jsem měl, to ne že ne, ale mnohem větší radost bych měl třeba před pěti lety. Touhy se nám splňují, když o ně již neusilujeme. Nějak mi začalo být jedno, jestli dostanu tu či onu cenu, jestli vyjdu nebo nevyjdu, psaní

mě prostě baví, i když vyhledávám jakoukoli příležitost, abych psát nemusel, abych se mohl vymluvit, že prostě psát nemohu, a tím zakryl sám před sebou, že mi to prostě nejde, že nevím jak dál. Když o nic neusilujete, může na vás méně lidí. Nemusíte se tolik podvolovat. Špatně. Když usilujete jen pro radost z práce, je vám jedno, jestli bude honorována, pak na vás nemohou, potom nemusíte škrtat a přepisovat, potom se nemusíte hrbit před vrchností, abyste postoupili v žebříčku víc, abyste dostali vedoucí místo, abyste vyjeli na zahraniční tuzexovou expertitu atp. Chce to jen mít svůj mikrokosmos, o kterém mluvil už Jarda Hutka.

Věděl jsi před vyhlášením výsledků, že jsi získal Mloka?

Věděl. Ale nikdo mi to výslovně neřekl. Můžete to brát jako ESP i jako dedukci. Když vám jeden na ulici gratuluje k povídce, když vám k ní pak gratuluje druhý a třetí říká, že je fajn, ale že by to napsal jinak a když to jsou všechno porotci... Když přijedete do Olomouce a lidi s vámi mluví stále o té samé povídce a mají na ni nejrůznější názory / i negativní /, zatímco v minulých letech takové debaty o mých povídkách neprobíhaly... A pak už to bezpečně víte předem v oné minutě po předání druhé ceny. U Hlavou proti vzduchu mám radost, že jsem se zřejmě do něčeho trefil. Měl jsem strach, že bude přijata nepříznivě, že nebude uznána jako SF, ale už jsem nechtěl psát jenom hříčky. Všechny výtky proti ní беру a souhlasím s nimi, jenže potom by to byl román. Samotného by mě víc zajímaly ony dozorčí ženštiny, víc by mě zajímal tlustý chlapecek a mnohé jiné. Za tu povídku může Pavel Kosatík, on mě vyprovokoval, abych napsal dlouhou "kládu" do připravované sbírky povídek.

Dočkáme se v dohledné době tvé povídkové knížky?

Co je to dohledná doba? Snad ano. Snad v Československém spisovatelci, ale určitě dřív v sebraném vydání mých povídek, které připravuje Zdeněk Rampas. . Zde bude úplně všechno, od půvlu až po to, co se oceňovalo, třebaže mám na všechny pohled poněkud shovívavý, jsem si příliš vědom jejich slabin. Ale pro začínající autory to může být vzpruha, povzbuzení jejich sebevědomí. "Vždyť takovouhle

kravinu dovedu napsat taky". Teď odbočuji, ale napadá mě někdy otázka, zda by úplně nový autor, kdyby použil nějakou moji povídku, dostal jedno z prvních pěti míst. Říkám si, jestli to není jako ve škole - jakmile si jednou uděláš reklamu, tak se s tebou vleče, ať negativní či pozitivní.

O objektivnosti - špatně - o anonymitě Parconu nemůže být řeč. To přiznal konečně už Ivo Železný v jednom rozhovoru pro Zápisník, že autoři se dají poznat už podle stylu. Kdyby jen podle stylu. Já píšu stále o určitém okruhu postav, takže porotní veterán si pamatuje jména jako Rumplbrecht nebo Bokvas. Nedělám to kvůli ovlivňování poroty. Já o nich musím psát, protože se v nich stále musím rozebírat, protože se mi vyvíjejí a doplňují a uceluje se mi pohled na ně. Někdo může namítnout, že by stačilo změnit jména, ale já nechci. Kdyby se Bokvas jmenoval Tykve, přestane být pro mně Bokvasem. Navrhoval bych jisté změny. Kdo má Mloka nebo kdo se umístil na prvních třech místech, nechť postoupí do jiné kategorie spolu s profíky. Ale to je vlastně taky blbost. Nechme to.

Kdybys vydal knihu a mohl si vybrat ilustrátora, který by to byl?

Nenám přehled ve výtvarném umění. Přesněji řečeno - vůbec se v něm nevyznám a nerozumím mu. Rozhodně bych nechtěl Káju Saudka /nechť to nebere osobně, prostě si myslím, že by se k mým povídkám nehodil/. Stejný případ by byl s Renčínem, Slívou, Jiránkem. Tuto čtveřici mám rád, ale nepasuje dohromady. Rampasovu edici má ilustrovat Inka Jelínková, proč ne, možná to neví, ale rukou připomíná enderáka Hanse Tichu, měla by se na něj někdy podívat. Ne, já výtvarnému umění nerozumím. Možná bych použil kreseb svých dětí. Aspoň by ty prachy zůstaly v rodině.

Teď vážně. Kdyby se mi podařilo napsat víc povídek zaměřených sociálně, týkajících se manipulace s člověkem, tedy ty mé pochmurné, pak bych chtěl, aby je svými fotografiemi doprovázel Severomoravák Jindřich Šrait. Na jeho výstavě v pražské Fomě na Jungmannově náměstí jsem byl třikrát. Mám pocit, že naše názory a naše vidění světa si korespondují. V jeho katalogu si ustavičně listují, to jsou fotografie, ke kterým by se daly psát příběhy - ale to bych

musel být machr a dokázat psát "mainstream".

Kdy si troufneš na román?

Na tomto místě bych vám, drazí přátelé, chtěl poděkovat z plna srdce, že jste mě vytáhli z mučivého přemýšlení nad románem, že jste dali záminku, jak se mu pro dnešní dopoledne vyhnout, jak mít pocit, že jsem dnešní dopoledne nepromarnil, že jsem musel dělat něco jiného. Rampas dostal vaše otázky ve čtvrtek, volal mi domů, ale já měl před dovolenou, a tak jsem si je nechal poslat na své letní sídlo do Ostrovce. K mému překvapení přišly už v pondělí. Náhoda? Pravidlo? Přestavba? Mám tady tehánův stroj Underwood, dvě kila podpůrného materiálu. Psaní přirovnávám ke stavbě. Už vím, že můj román by neměl být zámek, ale šedá administrativní budova. Mám představu, z čeho budu stavět, kolem se mi válí rozestřený stavební materiál, ale dosud nevím, kde budou dveře a okna, kolik bude mít místností. Přenáším cihly nebo tvárnice sem a tam, mám vykopané základy, ale stále mám strach poklepat na základní kámen. Všude říkám, že dělám na románu, abych se ho ve své ješitnosti donutil napsat. Možná, že v něm bude Rumpelbrecht s dcerou a Kaprál, ale možná budou jiní, než je znáte. Možná to bude úplně blbý a pak to nevyjde, možná to bude dobrý a pak to vyjde Rampasovou péčí a možná se u nás přestanou chovat jako urážlivá slečinka a pak to vyjde normálně. Ale to je všechno jedno. Hlavně napsat, napsat si pro radost, zkusit si, jestli to dokážu.

Co máš teď rozepsáno?

Román. Jinak bych chtěl napsat aspoň jednu povídku pro bratislavský Parcon, abych měl oprávnění k účasti a abych nemusel dělat porotce, ale třeba se tam dostanu i bez účasti v soutěži. Hlavou proti vzduchu jsem ukončil jednu etapu psaní a vlastně začal novou. Chtěl bych se vrátit ke svým úplně prvním povídkám a napsat je z hlediska jiné postavy, okrajové postavy, která je v nich jenom zmíněna. Například by mě zajímalo, proč došlo k poruše v Bedýnce, co se stalo s Bedikem, co dělá - jak se jmenovala? Looys? v zemi nejmužnějších mužů, Prostě autorský kanibalismus. Autorská koprodukcce.

Jsi členem Parcorán klubu, který Parcon se ti nejvíc líbil?

Člen Parcorán klubu.. Ono vystoupení na pódium a postavení se do řady patří k trapným okamžikům mého života, třebaže v Olomouci bylo příjemným překvapením napítí se elixíru, který byl vskutku mocný, a že má padesát grádů jsem oproti Ondrovi odhadl velmi přesně, čímž nechci říct, že by pocel Inky nebyl příjemný, ale ta slivovice patřila nám každému, kdežto Inka patří jedinému, tudíž ten polibek byl zdvořilostní s vřelostí onoho loku, který šlo-
vůli zarazil - dech se propadl se mu až do útrob - volal po opaková-
ní, se to srovnat nedá. Jinak budu mluvit v sedmdesáti. Nechť mi Inka promine, Inka, jejíž povídce o bláznovi bych dal vyšší počet bodů než dostala.

Teď si uvědomuji, že kecám o něčem jiném, ale stejně se musím vrátit k Parcorán klubu. Tento klub má jednu nesmírnou výhodu. Mo-
hu a nemohu být vyloučen, vyškrtnut nebo jinak postižen. Jsem v něm a nemohu ze to. Myslím, že klub by měl neklubáky nějak kompen-
zovat. Třeba sborovým zpěvem seifistických písní, vtipnou scénkou pranýřující nešvary plynoucí z maloměstských přežitků v naší roz-
vinuté socialistické společnosti, popř. tanečkem. Místo toho tam stojíme jako... a všichni na nás útrpně čuměj jako na blbečky. Dobře nám tak, ale nechť klub pokračuje, nechť je mír trapnosti vypita do dna, do smrti posledního z nás. Kterýpak to asi bude? Možná bychom měli počkat, až nás bude o něco méně a potom za kaž-
deho odpádnuvšího přivolovat / to je pěkný tvar, co? / nějakého nejzasloužilějšího subparcorána, ale stále odbočuji. Nejkrásnější byl ten první, nejkrásnější byly Pardubice, tam jsme byli nějak doma, třebaže Ostrava byla organizačně vymoženější, třebaže byla objektivně snad nejlepší, ale Pardubice, tam bychom se měli aspoň ještě jednou vrátit. Jenom ne Praha, tam nemám společné u-
bytování s ostatními a musím se v noci potácet domů, odkázán na časové limity městské hromadné dopravy.

Jak se ti sloužilo na vojně, zejména v prvním roce?

Uhacha, vojna. Já se děsně rád poslouchám, když nám posluchače, vždycky závidím Ondrovi, že mě plekeá - je hvězda on, a obdivuji

Zdenka, že mlčí a to, co řekne, že sedí.

V prvním roce se mi sloužilo stejně jako v posledním, jsem absik, špagát, jak chcete, vy dvouročáci. Nastupoval jsem na vojnu s děsem, protože jsem měl v živé paměti poměry v jednom útvaru v západočeském kraji /vidíte tu perfektní autocenzuru?/, kde jsme jako vysokoškoláci dostali za měsíc pořádně zahulit, kde jsem přemýšlel nad tím, jaký je rozdíl mezi prvosledovaným útvarem a nápravným zařízením I. popř. II. skupiny, kde jsem spokojeně spal v dešti a v louži, hlavně že nám dali pokoj, kde jsem řval hurá a útočil na bodák, šilhaje nalevo i napravo, jestli mě spoluhurácející nechtějí napáchnout ve svatém nadšení. Dostal jsem se tedy k útvaru, který byl oproti západočeskému jako lázně, ale lidé si toho nováčili. Měli se jako prasata v žitě, buzerovali se navzájem /tím myslím dvouročáky/, po nás, po absicích se chtělo, abychom vytvářeli náročnou a spravedlivou vojnu pro nováčky /to chtěli, hlavně po stránce náročnosti, mazáci/, abychom se nekompromisně stavěli proti šikaně atd. Nepatřili jsme ani mezi lampasáky, ani mezi dvouročáky, byli jsme nakonec sami pro sebe. Buzeraci jsme nezabránili. Buzerace neexistovala, protože útvar soutěžil v nízké trestnosti útvaru. Všechno se ututlalo. Když podporučík akademický malíř Mareš /keramič/ četl rozdělení služeb a byl vojínem Bliklinkem fyzicky napaden, spravilo to sedm ostrých, podle řádů to bylo na prokurátora. Lampasáci se ustavičně dotazovali bigošů, zda je my absici nebuzerujeme, až jsme nakonec nedokázali rozlišit, co je a co není buzerace, třebaže jsme jednali podle řádů, a tak jsme se na to nakonec vy... Poslední vzmach byl v případě absolventa Jeřábka, který sepsal všechny připomínky /opilství lampasáků ve službě, řízení vozidel v podroušenosti, buzerace atd./, byl označen jako chartista, a aby major nedostal do ruky corpus delicti, byl nucen své připomínky sežrat. Žili jsme pak v jakési diaspoře, v dobré intelektuální společnosti, redaktor Pondělíček /přeložil Kdo by kradl nohy a díky jemu se znám s Ivem Železným/, Jirka Dědeček, malíř Šimice, sociolog Němeček, keramik Mareš. Četli jsme kvanta knih, psali jsme /Jirka Dědeček své písničky/, chodili do nekonečných služeb na bránu, na malého koně, na rotu, trpěli hanušovickým pivem, opíjeli se nicméně, dělali bordel,

díky Dědečkovi jezdili každých šest neděl domů, nenáviděli podporučíky mladšími i o pět let, blýskali jsme se zlatem, stali se z nás celí chlapi.

Někteří mě považují za militaristu. Aťsi. Ze zlého je třeba vybrat to dobré. Za ten rok jsem měl možnost přečíst kupu knih, poznať jsem pět prima lidí, díky jimž jsem se duchovně obohatil. Myslím, že by tato povinná služba měla zůstat zachována, ale beze zbraní, nebo jen s nezbytným výcvikem sborky a rozborky, ale i to je dneska při těch vymakaných zbraních k ničemu. Viděl bych ekologické jednotky, třeba. Na zabíjení je možno zřídit profiarmádu, lidi by se určitě našli.

Tedy abych to uzavřel: byl jsem nešťastný a nepřál jsem si nic jiného, než abych byl opět doma.

Když někdo čte tvoji povídku dvakrát, třikrát, proč to dělá, co si o tom myslíš?

Proč probiha čtete moje povídky dvakrát nebo třikrát? Lichotí mi to, proč to nepřiznat, nicméně to nechápu. Takové lidé mají asi příliš času, protože tak dobře určitě nejsem. A nemám rád lidi, kteří čtou věci víckrát. Pak v nich nacházejí nonsensy a štouraj a štouraj a štouraj.

Máš děti? Kolik? Jak se dívají na otce scifistu?

Martin, ročník 77, Dáša, ročník 78. Nic ode mne nečetli. Je to v rodině. Žena taky ne. Moje matka mé věci nechápe a tchán si myslí, že píšu něco ve stylu J.Verna. Děti mají dojem, že se živím psaním, vůbec netuší, že jsem úředník, nezajímá je to. Mám pocit, že se náleží rodina dívá jako na neškodného blázna, kterého je občas možno použít třeba při opravě kočárku pro panenky.

Jaká byla tvá bezprostřední reakce na naši žádost o tento rozhovor /neslušná slova vytečkovat!/?

..... / můj stroj nemá bohužel vykřičník/

Uvažoval jsem o tom, že večer si celý opus znovu přečtu, upravím a pak přepíšu. Je to moc dlouhé, jsem líný, nechávám prvopis, bude to aspoň působit realisticky.

.....
 Díky, Honzo!

Díky, Honzo!

.....
 malá informace pro ty, kteří nevědí:

Jan Hlavička /1951/ vystudoval francouzštinu a němčinu na FF UK a je zaměstnán v zahraničním odboru Úřadu prezidia ČSAV. Píše a překládá SF. V Pardubicích 1982 získal čestné uznání za povídku Bedýnka se modře rozzářila, na Parconu '83 druhou cenu za povídku Pravý krajník ve směru letu nechť svítí zeleně. Na dalších Parconech se pravidelně umisťoval na předních místech. V letošním roce získal první místo v soutěži O cenu Karla Čapka.

.....

Výsledky soutěže O cenu Karla Čapka

Hlavní kategorie:

1. J.Hlavička: Hlavou proti vzduchu
2. F.Novotný: Bradburyho stín
3. Heteša + Veverka: Sítě, kanály, stoky
4. Z.Páv: Věže Guruů
5. O.Adámek: Svět pro Akadyho Foxe
6. J.Jiran: Válečný tanec na Jihu
7. V.Kajdoš: Dlouhá průrva
8. Ě.Švachouček: Vnitřní život otvíráku na konzervy
9. S.Komárek: Noc dravců
10. J.Olšanský: Společnost a loňská labuť
11. J.Procházka Rox'n roll
12. M.Vitouch: Místo, kde začíná řeka
13. I.Jelínková: Jorikovo dobrodružství s panem Sakhim
14. L.Ševčík: Ruda
15. J.Petr: Zóna

LABYRINT - metodicko informační zpravodaj Klubu literární
fantastiky HEPTERIDA při OKPB v Opavě

Redakční rada: M.Sebotík, H.Pechulová, P.Stanke

Neprodejné.

Jen pro vnitřní potřebu VCF klubů.

Náklad: 80 výtisků

ZÁŘÍ 1989

